

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové **ve věci**

žalobkyně: **Národní demokracie**, sídlem Argentinská 286/38, Praha 7, zastoupené
Mgr. Filipem Červenkou, advokátem v Praze, Italská 1203/18, Praha 2-
Vinohrady,

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Mariánské náměstí 2, Praha

o námitkách proti rozpuštění shromáždění konaného dne 26. března 2016,

takto:

- I. Shromáždění konané dne 26. března 2016 s místem konání Praha – Národní muzeum, Václavské náměstí a Můstek svolané Hnutím Za naši kulturu a bezpečnou zem a Národní demokracií bylo rozpuštěno v souladu se zákonem.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobkyně podala u Městského soudu v Praze námitky proti rozpuštění shromáždění konaného dne 26. 3. 2016 na Václavském náměstí v Praze, podle § 13 zákona č. 84/1990

- Sb., o právu shromažďovacím (dále také jako „shromažďovací zákon“). Shromáždění, které bylo svolané Hnutím za naši kulturu a bezpečnou zem a Národní demokracii, se sídlem Argentinská 38, Praha 7, bylo oznámeno dne 26. 1. 2016, s oznámeným účelem „Za Českou republiku“, Demonstrace za demisi vlády a předčasné volby a svrchovaný český stát, přitom nebylo zakázáno. Shromáždění se dle ohlášení mělo konat dne 26. 3. 2016 od 8:00 do 21:00 hodin. Oznámeným místem konání shromáždění bylo Národní muzeum (rampa a okolí až k pomníku sv. Václava), Václavské náměstí (od hotelu Evropa až k Můstku) a Můstek.
2. Za trvání shromáždění, a to v době, kdy probíhal projev pana A. B. B., byl proti panu B. veden zákrok příslušníků Policie České republiky, při kterém byl projev přerušen a pan B. byl následně zajištěn a předveden na služebnu Policie České republiky. Po tomto zajištění pana A. B. B. bylo žalovaným rozhodnuto o rozpuštění shromáždění a následně byl proti účastníkům shromáždění veden zákrok příslušníky Policie České republiky, který byl navíc podle názoru žalobkyně nepřiměřený a nezákonný, neboť příslušníci Policie České republiky použili proti účastníkům Shromáždění mimo jiné i slzný plyn, a to bez toho, aby byla taková míra intenzity zákroku nutná k dosažení účelu rozpuštění shromáždění.
 3. Žalobkyně dále uvedla, že skutečnost, že je shromáždění rozpuštěno, byla svolavatelům oznámena pouze ústně, k doručení písemného vyhotovení rozhodnutí vůbec nedošlo. Žalobkyně si je vědoma skutečnosti, že rozhodnutí o rozpuštění shromáždění je rozhodnutím na místě, které je vyhlášováno ústně, nicméně v souladu s § 143 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je povinností úřadu doručit svolavateli písemné vyhotovení rozhodnutí, a to bez zbytečného odkladu. V důsledku porušení uvedeného ustanovení správního řádu žalobkyně nezná přesný důvod rozpuštění shromáždění, je si však jista, že podmínky pro rozpuštění shromáždění nebyly naplněny.
 4. Žalobkyně namítla, že co se důvodů rozpuštění shromáždění, nemohl být naplněn důvod uvedený v § 7 odst. 3 a 4 shromažďovacího zákona, neboť účastníci shromáždění nebyli ozbrojeni, ani neměli obličej zakrytý způsobem ztěžujícím nebo znemožňujícím jejich identifikaci, což je zřejmé zejména z fotografické dokumentace, která byla na místě v průběhu shromáždění pořízena. Vzhledem k časovým souvislostem, došlo k rozpuštění shromáždění právě na základě obsahu projevu A. B. B., který ve svém projevu kritizoval současnou politickou situaci, což plně odpovídá oznámenému účelu shromáždění. Obsah projevu nebyl v rozporu se zákonem, i kdyby tomu tak bylo a obsahem projevu byla naplněna skutková podstata některého trestného činu, nebyla by tato skutečnost důvodem pro rozpuštění shromáždění, neboť k tomu lze podle § 12 odst. 6 shromažďovacího zákona přistoupit až v případě, kdy by se nápravu nepodařilo zjednat jiným způsobem, zejména zákrokem proti jednotlivým pachatelům, v tomto

případě tak po zákroku proti A. B. B. mělo být umožněno pokračování shromáždění. Místo toho však bylo přistoupeno k jeho rozpuštění.

5. Rozpuštěním shromáždění došlo k porušení zákona a k zásahu do ústavně zaručených práv jeho účastníků. S ohledem na to navrhl, aby soud rozsudkem rozhodl, že shromáždění, jež se konalo dne 26. 3. 2016 v oblasti Praha - Národní muzeum (rampa a okolí až k pomníku sv. Václava), Václavské náměstí (od hotelu Evropa až k Můstku) a Můstek, svolané Hnutím Za naši kulturu a bezpečnou zem a Národní demokracii, se sídlem Argentinská 38, Praha 7, nebylo rozpuštěno v souladu se zákonem.
6. Žalovaný ve vyjádření ke žalobě námitky odmítl. Poté, co přijal dne 26. 1. 2016 oznámení o plánovaném shromáždění žalobkyně a následně dne 19. 2. 2016 oznámení o shromáždění – pouličním průvodu se stejným datem konání, v němž byly uvedeny tytéž osoby zmocněné jednat jménem svolavatele jako v předešlém oznámení, načež na základě těchto oznámení neshledal žalovaný důvod tato prohlášení zakázat, se na internetových stránkách a na facebookové stránce žalobkyně vyskytla pozvánka na oznámená shromáždění – pouliční průvod, s vyobrazenou fotografií předsedy vlády České republiky – Bohuslavem Sobotkou a s košíkem vajec, z nich dvě jsou vyobrazena v podobě ručního granátu, přitom v textu pozvánky bylo dále uvedeno, že „Ve správnou chvíli účastníci pochodu obdrží malou velikonoční pozornost – syrové vejce. To si mohou odnést domů, uvařit a nabarvit nebo s ním naložit podle vlastního uvážení“. Text dále pokračoval: „Nejhezčí je: a) v ošatce, b) na pánvi, c) když letí.“
7. Co se týče argumentu žalobkyně, který se týká nedoručení písemného rozhodnutí vydaného podle § 143 správního řádu, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2011, č. j. 2 As 86/2011, v němž se soud přiklonil k názoru zastávaného autory komentáře (Černý P. – Lehká M., Zákon o právu shromažďovacím, 1. Vydání, C. H. Beck 2010, s. 136 a násl.), že rozpuštění shromáždění je rozhodnutím na místě ve smyslu § 143 odst. 1 písm. d) správního řádu, žalovaný však i přes znalost výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu takovýto postup nevolil. Zejména tak činil z důvodu případného souběhu žaloby o námitce proti rozpuštění shromáždění podle § 13 shromažďovacího zákona a žaloby proti vydanému písemnému rozhodnutí podle § 143 správního řádu a dále pak z důvodu nevyjasněného okruhu účastníků správního řízení, kterým se písemné rozhodnutí rozpuštění shromáždění vydané podle § 143 správního řádu má oznamovat. Tyto výše nastíněné problémy, které soud v citovaném rozsudku odmítl obiter dictum řešit, vedly žalovaného k tomu, že postup podle § 143 správního řádu neaplikoval, a to de lege ferenda ve světle novely zákona o právu shromažďovacím, na jejímž znění se i žalovaný v legislativním procesu podílel v rámci připomínkového řízení. Tato novela v reakci na již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu mění příslušná ustanovení zákona tak, že v § 12 odst. 5 shromažďovacího zákona ihned ve větě první stanoví, že:

„Rozpuštění je zásahem na místě“. Ustanovení § 13 shromažďovacího zákona se pak novelizuje tímto způsobem: „Žalobu proti rozpuštění shromáždění může svolavatel nebo účastník shromáždění podat do 15 dnů.“

8. K důvodům rozpuštění shromáždění žalovaný odkázal na protokol o průběhu shromáždění, ze kterého vyplývá, že důvody k rozpuštění shromáždění byly sděleny zástupcem Magistrátu hlavního města Prahy z ozvučovacího zařízení vozidla Police České republiky. Přestože byl A. B. B. předveden na služebnu policii ještě předtím, než byly důvody rozpuštění sděleny, byla na místě shromáždění jednak L. H. jako osoba zmocněná jednat jménem svolavatele a dále měly možnost důvody rozpuštění slyšet další osoby, které jsou v oznámení uvedeny jako osoby zmocněné jednat v zastoupení svolavatele (L. B. a B. Š.).
9. Žalovaný odmítl tvrzení žalobkyně, že podmínky pro rozpuštění shromáždění nebyly naplněny, neboť jasným důvodem rozpuštění shromáždění bylo jeho směřování k výzvě rozněcovat nenávist a nesnášenlivost vůči člověku pro jeho národnost, rasu, původ a náboženské vyznání a dále směřovalo k výzvě dopouštět se násilí a hrubé neslušnosti, tedy důvody, které jsou uvedeny v § 10 odst. 1 písm. a) a b) shromažďovacího zákona. Při posuzování shromáždění zástupci úřadu nehodnotili pouze obsah slovního projevu řečníků, ale posuzovali charakter shromáždění i v kontextu s pozvánkou na toto shromáždění, které žalobkyně před jeho konáním zveřejnila, s obsahem textu reprodukováných písní, které zazněly před projevem řečníků. L. H. ve svém projevu vyvolávala strach z muslimů a rozněcovala nenávist a nesnášenlivost vůči nim, projev A. B. B. směřoval k výzvě dopouštět se násilí, když tvrdil, že bez fyzické síly není možné krizi vyřešit a bez zbraní se černým nájezdníky neubráníme. S ohledem na výše uvedené tak žalovaný navrhl, aby soud rozhodl rozsudkem tak, že shromáždění, které konala žalobkyně, bylo rozpuštěno v souladu se zákonem a žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
10. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně poukázala na názor žalovaného záměrně nerespektovat zákon a postupovat v rozporu s právní úpravou platnou v době rozhodování o rozpuštění shromáždění. Jde-li o možný souběh žaloby o námitce proti rozpuštění shromáždění podle zákona o právu shromažďovacím a žaloby proti vydanému písemnému rozhodnutí podle správního řádu, podotkla žalobkyně, že takový souběh je zcela teoretický a ve skutečnosti k němu vůbec nedošlo. Není možný postup, dle kterého se správní orgán, který si není jistý výkladem zákona, rozhodne zákonné ustanovení ignorovat. V souladu s odbornou literaturou a soudní judikaturou měl tedy žalovaný doručit písemné rozhodnutí minimálně žalobkyni, jakožto svolavatelce shromáždění a při svém rozhodování se bez výjimek držet zákonné úpravy existující v době aplikace zákona. Co do důvodů rozpuštění shromáždění žalobkyně hodnocení projevu paní H. ze strany žalovaného označila za čistě subjektivní a vytrhnuté

z kontextu, když paní H. na radikální formě islámu kritizovala zejména potlačování lidských práv a A. B. B. pouze upozorňoval na nebezpečí plynoucí z nelegální migrace a hájil právo občanů hájit se proti násilí, v případě nutnosti i se zbraní. Házení vajec na názorové oponenty pak již v České republice proběhlo mnohokrát, tato činnost však nikdy nebyla vyhodnocena jako násilí, které by vedlo k rozpuštění shromáždění.

11. K replice žalobkyně se vyjádřil žalovaný; odmítl, že by svévolným ignorováním právních norem zasáhl do ústavního práva žalobkyně na svobodu shromažďování, a již ve svém předchozím vyjádření jasně vyložil, proč v dané věci neaplikoval ustanovení § 143 správního řádu. K námitce nedoruční písemného vyhotovení rozhodnutí podle § 143 správního řádu, žalovaný doplnil, že předmětné řízení se vede na základě námítky podle § 13 shromažďovacího zákona, předmětem řízení tak určitě není žaloba o nečinnosti žalovaného k vydání rozhodnutí podle § 143 správního řádu, jde tak pouze o zjištění zda shromáždění bylo rozpuštěno v souladu se zákonem.
12. Z obsahu správního spisu, zejména z protokolu o průběhu shromáždění ze dne 30. května 2016, soud zjistil, že před započítím projevů zazněly na shromáždění reprodukováné písně hudební skupiny Ortel s názvem Cizinec. Dále následoval projev L. H. a A. B. B., během něhož vyzvala Policie ČR A. B. B. k ukončení dalších projevů a k neprodlenému ukončení shromáždění. Jelikož L. H. neučinila účinná opatření, aby se účastníci pokojně rozešli, bylo zástupcem žalovaného pomocí ozvučovacího zařízení sděleno, že shromáždění je rozpuštěno ve smyslu ustanovení § 12 odst. 5 shromažďovacího zákona. Zástupce žalovaného uvedl důvody, pro které je shromáždění rozpuštěno, a to podstatné odchýlení od oznámeného účelu a směřování k výzvě rozněcovat nenávist a nesnášenlivost vůči člověku pro národnost, rasu, původ nebo náboženské vyznání, a dále dopouštět se násilí a hrubé neslušnosti. Dále soud z oznámení o konání shromáždění ze dne 26. ledna 2016 zjistil, že účel shromáždění byl prezentován jako: „ZA ČESKOU REPUBLIKU!“ Demontrace za demisi vlády, předčasné volby a svrchovaný český stát.
13. Podle § 12 odst. 5 shromažďovacího zákona (ve znění účinném do 31.10.2016) může být shromáždění, které bylo oznámeno a nebylo zakázáno, způsobem uvedeným v odstavci 1 rozpuštěno, jestliže se podstatně odchýlilo od oznámeného účelu takovým způsobem, že v průběhu shromáždění nastaly okolnosti, které by odůvodnily jeho zákaz podle § 10 odst. 1 nebo nebyly splněny povinnosti účastníků shromáždění podle § 7 odst. 3 a 4.
14. Podle § 13 citovaného zákona může proti rozpuštění shromáždění svolavatel nebo účastník shromáždění do 15 dnů podat námítky u soudu. Soud rozhodne, zda shromáždění bylo nebo nebylo rozpuštěno v souladu se zákonem. Pro řízení se jinak přiměřeně použijí ustanovení soudního řádu správního.

15. Podle § 10 odst. 1 písm. a) citovaného zákona úřad, jemuž bylo shromáždění oznámeno, je zakáze, jestliže by oznámený účel shromáždění směřoval k výzvě popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti z těchto důvodů.
16. Předně soud ve vztahu k námitce žalobkyně, že zásah Policie ČR nebyl přiměřený, neboť užila vůči účastníkům shromáždění i slzný plyn, je soud toho názoru, že Policie ČR byla k takovému zásahu oprávněna. To vyplývá z ustanovení § 53 zákona č. 273/2008 Sb., zákona o policii, ve znění pozdějších předpisů, který stanoví, že policista je oprávněn použít donucovací prostředek (např. slzný plyn) k ochraně bezpečnosti své osoby, jiné osoby nebo majetku anebo k ochraně veřejného pořádku. V odstavci 2 uvedeného ustanovení je uvedena povinnost vyzvat osobu, proti které se zakročuje, aby upustila od protiprávního jednání, s výstrahou, že bude užito donucovacích prostředků. Jak dále rozvedeno, rozpuštění tohoto shromáždění hlásající rasistické názory a podněcující k násilí bylo nutné k ochraně veřejného pořádku. Jak vyplývá z protokolu o průběhu shromáždění, účastníci shromáždění byli minimálně dvakrát vyzváni, aby se pokojně rozešli. Současně byli upozorněni na skutečnost, že pokud tak neučiní, bude Policie ČR požádána o provedení zákroku směřujícího k jeho rozpuštění. Pokud tedy navzdory dvěma výzvám tak neučinili a pokojně se nerozešli, byl nutný zásah Policie ČR i za použití slzného plynu provedený v souladu se zákonem.
17. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že nebyly splněny zákonem vyžadované podmínky pro rozpuštění shromáždění. Účelem shromáždění vyjádřeným v oznámení o konání shromáždění ze dne 26. ledna 2016 byla demonstrace za demisi vlády, předčasné volby a svrchovaný český stát. Projev L. H. však směřoval k šíření nenávisti vůči muslimům, byl vůči nim urážlivý. V navazujícím projevu A. B. B. pak explicitně zazněla výzva k násilnému jednání, a to jak vůči tzv. černým nájezdníkům, tedy opět etnické menšině, tak vůči politikům. A. B. B. použil ve své řeči výrazu „defenestrace“. Soud dospěl k závěru, že skutečnosti, s nimiž zákon spojuje možnost shromáždění rozpustit, nastaly, shromáždění se totiž od oznámeného účelu, kterým byla stručně řečeno nespokojenost se současnou politickou scénou a výzva k demisi vlády, odchýlilo takovým způsobem, že v průběhu nastaly okolnosti, které by odůvodnily jeho zákaz podle § 10 odst. 1 písm. a) a b) shromažďovacího zákona. Proslovy hlásající rasovou a národnostní nenávist a podněcující v této souvislosti k násilí bezesporu takovou skutečností jsou.
18. Nedůvodnou shledal soud i námitku žalobkyně vytýkající žalovanému nedoručení písemného vyhotovení rozhodnutí v souladu s § 143 odst. 2 správního řádu. Soud ztotožnil s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. prosince 2011, sp. zn. 2

As 86/2011, v němž soud konstatoval, že rozpuštění shromáždění je svým charakterem nejbližší právě řízení provedeným na místě dle § 143 odst. 2 správního řádu, které předpokládá i doručení písemného vyhotovení rozhodnutí bezodkladně po vyhlášení rozhodnutí na místě. Takové rozhodnutí v daném případě nebylo vyhotoveno ani žalobkyni doručeno, avšak postupem zástupce žalovaného, který veřejně a všem na místě shromáždění sdělil, z jakých důvodů bylo shromáždění rozpuštěno, byla žalobkyně vyrozuměna o tom, že takovým důvodem je podstatné odchylení shromáždění od oznámeného účelu a výzva k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti vůči etnické menšině a výzva k násilí a hrubé neslušnosti ve smyslu ustanovení § 12 odst. 5 shromažďovacího zákona. Nenastala tak situace, kdy by žalobkyni nebylo zřejmé, jaké důvody k rozpuštění shromáždění vedly, a její námitky proti postupu by v důsledku toho nebylo možné věcně přezkoumat. Žalobkyně sama nepopírá, že jí rozpuštění shromáždění bylo ústně sděleno, z protokolu o průběhu shromáždění je pak zřejmé, že v takovém oznámení byly žalobkyni sděleny důvody rozpuštění shromáždění i zákonné ustanovení, podle něhož bylo postupováno, žalobkyni tedy bylo objektivně umožněno vymezit se proti takovému postupu relevantními námitkami. V tomto směru se soud zároveň ztotožnil s názorem Nejvyššího správního soudu v citovaném rozsudku, sp. zn. 2 As 86/2011, tedy, že možnost podání námitek podle § 13 shromažďovacího zákona se neváže k písemnému vyhotovení rozhodnutí vyhlášeného na místě, neboť jde jen a pouze o zjištění, zda shromáždění bylo či nebylo rozpuštěno v souladu se zákonem. K tomu aby se žalobkyně úspěšně domohla svého práva na přezkum zákonnosti rozpuštění shromáždění, není písemné vyhotovení rozhodnutí bezpodmínečně nutné. Námitky se podávají proti samotnému rozpuštění shromáždění, které se provádí vyhlášením rozhodnutím na místě a je ihned účinné; vyhotovení rozhodnutí, které je vydáno až posléze, ničeho nemění na tom, že k rozpuštění došlo, nemění nic ani na důvodech, proč tak bylo správním úřadem postupováno.

19. Uvedené závěry nic nemění na tom, že výkon shromažďovacího práva je zaručen čl. 19 Listiny základních práv a svobod, je ovšem nezbytné, aby podléhal určitým zákonným omezením. Předně podléhá shromáždění oznamovací povinnosti a na jeho průběh je oprávněn dozírat úřad, jemuž bylo toto konání oznámeno či Policie České republiky. V daném případě bylo konání řádně oznámeno v souladu s § 5 zákona o právu shromažďovacím, v jeho průběhu však žalovaný seznal, že jsou splněny zákonné důvody, za nichž je třeba shromáždění rozpustit. Jak je uvedeno výše, rozpuštění shromáždění je rozhodnutím na místě ve smyslu § 143 odst. 1 písm. d) správního řádu, dle kterého mohou oprávněné úřední osoby ukládat povinnosti na místě. Rozhodnutí se vyhláší ústně, následně se bez zbytečného odkladu doručí písemné vyhotovení rozhodnutí vydané v návaznosti na výkon dozoru správního orgánu nad dodržováním právních předpisů. Pokud žalovaný výše uvedený postup nevolil, jde o postup s rozhodným zněním zákona nesouladný. Ani argument žalovaného, že platný zákon neaplikoval ve světle připravované novely zákona o právu shromažďovacím, která měla

odstranit nedostatky znění platného zákona, neobstojí. Vzhledem k výše uvedeným závěrům soudu (zejména v odst. 18) však není tato skutečnost v souzené věci rozhodná pro posouzení zákonnosti rozpuštění shromáždění.

20. Nedůvodnou shledal soud námitku žalobkyně odkazující na ustanovení § 12 odst. 6 shromažďovacího zákona. Podle tohoto ustanovení nebylo shromáždění rozpuštěno, pro páčání trestné činnosti účastníky shromáždění, nýbrž pro odklon od oznámeného účelu způsobem, kdy nastaly okolnosti odůvodňující zákaz shromáždění. Důvodným soud neshledal ani odkaz žalobkyně na judikaturu ESLP (č. 74552/01 ve věci Oya Ataman proti Turecku). Konstatovaný jistý stupeň tolerance vůči pokojným akcím, pokud nemá být svoboda shromažďování zbavena své podstaty, u shromáždění zakázaných podle § 10 odst. 1 shromažďovacího zákona aprobovat nelze. V namítaném rozhodnutí byl posuzován zásah policie odůvodněný dopady demonstrace do chodu života ve městě, vlivu na jeho dopravu apod., netýká se demonstrace směřující k rozněcování rasové nesnášenlivosti.
21. Ze všech výše uvedených důvodů soud vyslovil, že shromáždění bylo rozpuštěno v souladu se zákonem. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání neboť účastníci řízení s takovým postupem vyslovili souhlas (§51 odst. 1 s.ř.s.).
22. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., *a contrario*. V řízení byl úspěšný žalovaný, žádné náklady řízení mu však nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

pokračování
45/2016

sp. zn. 11 A

Praha 30. srpna 2018

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu